

στρατιωτικό έθνος οι Έλληνες ούτε καταχτητικό. Ποτέ δεν έκαναν στρατιωτικές προσπάθειες περισσότερες παρ' όσο χρειαζόνταν για την αυτοσυντηρησία τους. Μά τόση δά προσπάθεια, αν θέλουν να ζήσουν Έλληνες, πρέπει πάντα να είναι έτοιμοι να την κάμουν. Πολιτική κυριαρχία επάνω σε ξένα έθνη ποτέ τους δε γύρεψαν ούτε θα γυρέψουν. Αν η Ίδέα που πρωτοφύτρωσε και καλλιεργήθηκε σ' ελληνικά κεφάλια και τὰ ερίζει από τότε που γεννήθηκε, αν η ιδέα πήγε και σκιάδωσε κι άλλα έθνη, τὰ σκιάδωσε χωρίς να κοπιάσουν ούτε στρατιωτικά ούτε αλλοιώτικα οι Έλληνες, χωρίς να κάνουν πολέμους για να την επιβάλουν. Ο τρόπος δ' ελληνικός της σκέψης που φανερώθηκε και στα καμώματά τους όλα μὰ προπάντων στην άπλή, λεπτή και τέλεια τέχνη τους, μάγεψε τους ανθρώπους.

Για να μείνουν όμως ελεύτεροι οι Έλληνες να πλάθουν ιδέες και να τις χαίρονται—όσο και παλιωμένες, γερασμένες, ξεμωραμένες, τους άρρσει να τις πλάθουν—είναι ά. άγκη να ζήσουν και να μείνουν Έλληνες και για τούτο πρέπει να καταπονεύν βαρβάρους. Τους φοβούνται οι Έλληνες τους βαρβάρους που κάθε τόσο προσπαθούν να τους χάψουν. Για να γλυτώσουν απ' αυτούς πρέπει να είναι και στρατιώτες λιγάκι, σκοποί και φύλακες και άντις για κάστρα να έχουν πάντα τὰ σώματά τους έτοιμα—είτε με στολές είτε δίχως στολές—για να φυλάγουν καλά την ελληνική φυλή και τὰ ελληνικά τὰ χώματα. Από τότε που υπάρχει ελληνική φυλή, τή στρατιωτική παράδοση δεν την έχασε και την Άρετη (από τη λέξη Άρης) τή φαντάζονταν δ' αρχαίος γεμάτη άντρείσωση. Και όσο δεν τη χάνει, την παράδοση αυτή, πάντα θα υπάρχει η φυλή. Μόλις τη χάσει, θα πεθάνει—ή θα γίνει σαν τους Έβραίους.

Οι Έβραίοι, οι τωρινοί και όχι οι αρχαίοι, με τὰ σαχλά ιδανικά τους και χωρίς έπλα φονικά, πάν να καταχτήσουν την Ευρώπη. Και όμως δεν ξεπιάζομαι. Τὰ ιδανικά τους—δ' αντιστρατιωτισμός, δ' σοσιαλισμός, ή ισότητα, ή δικαιοσύνη, ή συμπνοιά για κάθε αδυναμία ή άρρώστια, τὸ ίσοπέδωμα των ανθρώπων με τὸν άποκεφαλισμὸ των δυνατῶν—ιδανικά ανθρώπων άπόλεμων δεν μπορούσαν να μην επικρατήσουν τώρα στην Ευρώπη αφού είναι σαχλά.

Ένα προτέρημα όμως έχουν οι Έβραίοι που δεν τὸ έχουν οι Ρωμοί: Δὲ στηρίζονται στη φήμη για τις ιδέες των πατέρων τους για να συγκινήσουν

τὸν κόσμο, παρὰ με τωρινὰ δημιουργήματά τους, όσο σαχλά και αν είναι, επιβάλλονται.

(Ακολουθεῖ)

ΙΔΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Έλα να γονατίσουμε
μπρός στο νεογέννητο Χριστό,
κι ἄς μὴν κρατούμε δῶρα σὰν τοὺς Μάγους.
—Φτάνει πού σὰ λαμπάδες
τὰ κορμιά μας λυώνουμε.—
Χειμῶνανθους στο ταπεινὸ
παχνί του να σκορπίσουμε,
να βάλουμε στο θυμιατήρι τὴν ψυχὴ μας.
Και τὴν καρδιά μας,
σύνθη και προσκέφαλο,
τόλόξανθο κεφάλι του να γείρη.

Γ. ΕΛΕΓΘΕΡΟΥΛΑΚΗΣ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ο κορακοζώντος—Τί ζητάει—Τὸ αποτέλεσμα.

Ο,ΤΙ έχασε με τὸ ζήτημα τοῦ κ. Λαπαθιώτη δ' «Στρ. Σύνδεσμος» τὸ ξανακέρδισε με τὸ ζήτημα τοῦ Ὑπουργοῦ κ. Τριανταφυλλάκου κ' ἔτσι ξαναμπήκε γάληγορα γάληγορα στο ρόλο τοῦ μπαμπούλα που μὰς είναι τόσο χρήσιμος για τὴ σημερινή πολιτική μας κατάσταση. Ο «Στρ. Σύνδεσμος» παύοντας τὸν Ὑπουργὸ Τριανταφυλλάκο και τάζοντας, με κάπιο ἄρθρο τοῦ «Χρόνου», πὸς σιγά σιγά θα πῶσει κι ἄλλα ερετάλια τῆς υπάρχουσας Κυβερνήσεως, μὰς δείχνει πὸς, για τὴν ὦρα τουλάχιστο, δεν τῶχει σκοπὸ να διαλυθεῖ μὰ θα μείνει στὴ ζωῆ, ἴσαμε πού να βάλει όλα τὰ πράματα στὴ θέση τους ή ἴσαμε πού να πεθάνει ἀπὸ βίαιο θάνατο. Δεν ξέρουμε ἂ θα γίνει τὸ δεύτερο, και πότε θα γίνει, μὰ όσο για τὸ πρώτο μπορούμε να προφητέψουμε πὸς θάνατο κορακοζώντος, ἀφοῦ είναι τόσα πράματα που χρειάζεται να μπουνε στὴ θέση τους και χρειάζεται τόσος και τόσος καιρός για να κανονιστεῖ τὸ καθένα—αν παραδεχτοῦμε, ἐννοεῖται, για εὐκόλο πράμα να κανονιστοῦν τὰκανόνιστα.

*

ΟΡΙΣΤΕ, ἂν ἀγαπάτε, ποιὰ πράματα θεωρεῖ δ' «Σύν-

δεσμος», για τὴν ὦρα, ἀκανόνιστα. Τὴ λίστα τὴν παίρνουμε ἀπὸ τὸ «Χρόνο» τῆς Τρίτης, που είναι τὸ ἴδιο σὰ να τὴν παίρνουμε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ «Σύνδεσμο»:

1) Ἡ Δημόσια ἀσφάλεια, που πρέπει να γίνει ἐπῶγμα και όχι λιξίς κανὴν κατὼς είναι σήμερα.

2) Ἡ Δικαιοσύνη, που πρέπει ἀνὰ ὑπηρετῆ τὸν νόμον και τὴν κοινωνικὴν εὐδαιμονίαν και να μὴ είναι κλίπτρια και πόρνη, ὡς είναι πολλάκις σήμεραν.

3) Ἡ Παιδεία εἰς τὸ ὕψος τῆς σημερινῆς προόδου (ἀόριστα και κούφια λόγια αὐτά).

4) Οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι να γίνουν ὄργανα τοῦ Κράτους ἀφοσιωμένα εἰς τὸ πρὸς αὐτὸ και τὸν κολλίτην καθήκον.

5) Οἱ βουλευτὲς και οἱ Ὑπουργοί. «Δὲν θέλει δ' Ἑλληνικὸς λαὸς πλέον βουλευτὰς και ὕπουργοὺς λύκους αὐτοῦ και τοῦ Κράτους, λεηλατοῦντας ἐξ Ἰσου τὰ μεταλλεία και δίδοντας τὸ παράδειγμα τῆς φοβερωτέρας ἐγκληματικότητος κατὰ τῆς πατρίδος».

6) . . . Μὰ είναι τόσο πολλά και τόσο εὐκόλο να γίνουν ὅσα ζητάει δ' «Σύνδεσμος», ὡστε πρέπει να περάσουνε χρόνια και χρόνια όσο να δοῦμε να γίνονται τὰ μισὰ ἢ και λιγότερα ἀπ' αὐτά.

Κ' ἔτσι τὸ ἔθνος θάχει για χρόνια τὸ «Σύνδεσμο» στὸ σέβρκο του.

*

ΚΑΙ τὸ αποτέλεσμα: Ἀπὸ γράμμα σεβαστοῦ φίλου που ζεῖ στὸ Ἐξωτερικὸ, ξεσηκώσουμε τὸν ἀκόλουθο παράγραφο:

«Ὅπως ἐνέργησαν κι' ἄρτοι (δηλ. ὁ Τυπάλδος κ' οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικῆ) κι' ὁ Ζαρμπᾶς, δὲν ἀνῶρθωσαν τίποτα, κατὰστρεψαν. Ὁὰ περάσουνε χρόνια πρὶν ξαναβελθεῖ πειθαρχία, δηλ. πρὶν ξαναγίνει στρατός, γιατί στρατὸς και πειθαρχία είναι συνώνυμα. Στὸ μεταξὺ τὸ πιὸ πιθανὸ είναι πὸς θα πιάσουν ντουφέκι μεταξὺ τους, ὅπως δὰ κι' ἔπιασαν λιγάκι. Ἀφτὰ τὰ στρατιωτικὰ κινήματα δείχνουν τὴν πιὸ χειρότερη σαπίλα. Είναι τῆς Νότιας Ἀμερικῆς τὰ συστήματα. Είναι των πολιτικῶν δουλιὰ τὰ πολιτικά, κι' οἱ ἀξιωματικοὶ μοναχὰ ὡς πολλῆτες πρέπει ν' ἀνακατεύονται, ἀφοῦ πρῶτα παραιτηθοῦν. Κάθε δική μας ἐπανάσταση εἶτανε στρατιωτικὴ, για τούτο εἶταν ἀνόνητη και με ὀλέθρια ἀποτελέσματα».

Ἡ ἱστορία, καθὼς βλέπετε, δικαιώνει τὴν ἀπαισιοδοξία τοῦ φωτεινοῦ πατριώτη μας για τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς σημερινῆς ἐπανάστασης. Πολλὸ τὸ φοβόμαστε πὸς θάρθουνε και τὰ πράματα αὐρὶο νὰν τὸν δικαιώσουν.

Νὰ δοῦμε! Ἀκόμα δὲ βγήκαμε ἀπὸ τὸ χάος κ' ἔτσι, δὲν μπορούμε να ξεχωρίσουμε ὀρισμένα τίποτα.

γλυκότατο, τὸ ζεστότατο αἷμα των ἔχτρῶν. Ἄγα πῆσανε τις ἀμέριστες φοράδες και τις ὠραίες γυναίκες και τοὺς ὠραίους θανάτους. Κι ὅσο κι ἂν φεύγουν γοργόνατες οἱ χαρές, τρέχουνε κι αὐτοὶ πιὸ φτεροπόδαροι και τις ἀδράχνουν και τις ἀναποδογυρίζουνε λιγωμένες και τις φιλοῦνε ἀπάνω στὸ στόμα.

Πῆγαινε κ' ἐρχότανε δ' Ὀρέστης ὕστερα μέσα στὰ μάρμαρα τὰ ελληνικά—κ' ἔμοιαζε φτισικὸ που ἀέρνεται σ' ἕνα μεγάλο δάσος τὸ μεσημέρι. Πιὸ νάνος και πιὸ σπασμένος, εἶδειχνε μέσα στὰ μάρμαρα τὰ σπασμένα κ' αἰώνια. Πιὸ τιποτένιος. Ὅ! τί ὠραία ζωᾶ, ἔλεγε ἐξτατικός κυτάζοντας τριγύρω του δ' Ὀρέστης, τί ὠραία ζωᾶ οἱ παναρμόνιοι ἐφηβοὶ που στίκουνται σφιχτόκορμοι και στενομέτωποι και κυτάζουνε ὀλύμπια τὴ ζωῆ και τὸ θάνατο! Ἐτέκεσαι ἀποκάτω τους κι ἀπὸ τὸ κορμὶ τους ὀλο ἀναδίνεται και πέφτει ἀπάνω σου, σὰ χέρι βαρὶ, ἢ πεθυμιά κ' ἢ προσταγή: «Νᾶσαι ὠραῖος, ἔξυπνος, γερός και πλούσιος!» Και προχωρεῖς και να! ὕψωνεται μπροστὰ σου γαλήνια κι ἀνέγγιχτη ἢ Ἀφροδίτη. Και νοιώθεις για πρώτη φορὰ στὴ ζωῆ σου τὸ βαθύτατο κ' ἱερότατο μυστήριο τοῦ γυναικειοῦ κορμιοῦ. Μίσα στὸν ἀλαλαγμὸ των ξε-

ταίπωτων ἀντρήκιων πόθων οἱ γραμμὲς των μεριῶν τῆς σιγοπλέκουνε τὸν ἥμερον ὕμνο τῆς ζωῆς.

Μιά ἠδονὴ δριμυτάτη σὰν τὸν πόνο τρυπούσε πέρα ὡς πέρα τὴν ψυχὴ τοῦ Ὀρέστη. Μέσα σὲ τόσες πορφυρογέννητες ζωές, ἢ ζωῆ του κουρέλι φάνταζε σακάτικου ζητιάνου. Σερνότανε. Ἀπὸ τις ζωγραφιὲς στὰ μάρμαρα κι ἀπὸ τὰ μάρμαρα στὶς ζωγραφιὲς.

— Πόσο γλυκόπιστο αἷμα στάζουνε τὰ στόματα τοῦ Μποτικίλη και τί χάρη ἐξωτικιά ἔχουνε οἱ κοῦκλες τοῦ Βελασκὲζ και τί εὐγενικότητα θλιμένη τὰ πρόσωπα και τὰ δάχτυλα τοῦ Γκρέκο και πόσο ὀμορφες σάρκες οἱ Παναγιὲς τοῦ Ραφαήλου—τόσο ὀμορφες πὸς νοιώθεις είναι ἀδύνατο να είναι χριστιανίς. Και τὰ μπράτσα τοῦ Προδρόμου τοῦ Νταβίντση τί ἀπαλοσχεροσύνη και τί λάγνες ὀρμότητες χουδωτῶν ροδάκηνων! Ὅλο του τὸ σῶμα λὲς κ' είναι ζυμωμένο ἀπὸ μέλι ἄγριο κι ἂν τὸ ἀγγίσεις λίγο θ' ἀποβουλιάσει μέσα του ὀλο σου τὸ χέρι. Ὅχι, δὲν είναι δ' ἀσκημος Βαρτιστῆς τῆς ἐρήμου που βουᾶ και δὲν τὸν ἀκούει κανένας, είναι δ' ἄχλωμὸς ἀπὸ τὸν πόθο τῆς ἀμαρτίας Ἄγαπητικὸς τῆς γλυκοκρέβατης Σαλώμης.

α—Ἰωχαναάν, φλογισμένος μ' ἔρωτα εἶμαι για

τὸ κορμὶ σου! Τὸ κορμὶ σου είναι λευκὸ σὰν τὰ κρῖνα των κοιλάδων που δὲν τὰ θέρισε ποτέ δ θεριστῆς. Τὰ ρόδα που ἀνθοῦνε στὸν κῆπο τῆς βασιλισσας τῆς Ἀραβίας δὲν είναι τόσο λευκά σὰν τὸ κορμὶ σου. Ὅστε τὰ ρόδα που ἀνθοῦνε στὸν κῆπο τῆς βασιλισσας τῆς Ἀραβίας, τὸ μυρωμένο κῆπο με τ' ἀρώματα τῆς βασιλισσας τῆς Ἀραβίας, ὅστε τὰ πόδια τῆς χαρρυγῆς ὅταν φεγγοπεζεύουν ἀπάνω στὰ φύλλα, ὅστε τὸ στηθος τῆς σελήνης ὅταν πλαγιάζει ἀπάνω στῆς θάλασσας τὸ στηθος. Δὲν είναι τίποτα στὸν κόσμο τόσο λευκὸ σὰν τὸ κορμὶ σου. Ἄσε με ν' ἀγγίξω τὸ κορμὶ σου..»

Κι δ' Ὀρέστης δὲν μπορούσε να ξεκολλήσει τὰ μάτια του ἀποπάνω του.

(Ακολουθεῖ)